

Oton Župančič:

Doma.

^v
Žar teh planin, sijajina tega neba,
zvonovi od vseh strani, kot da zemlja poje,
kot da skrivnosti svojega srca
govori med otroke svoje.

Kako, naš dom, v davnini vlti zvon,
zakaj kot Sibili so mračni tvoji zvoki?
kakor iz sanj mrmra tvoj prorok bron,
a jasni nad tabo oboki . . .

Dom poje, poje skrivnosti svojih globin —
Kaj treba več? Li hočeš v duši objeti
ta mračni glas in jasni žar nad njim?
Sam moraš žareti, sam peti . . .

Na Bledu.

Žromarskim čolnom
pesem plava,
poletava
nad jezerom.
Zvonček Marijin plaka in prosi,
molitve nosi
pred božji tron.
Kaj so prinesla ta srca s seboj!
Plaho, zaupno pred teboj,
o Marija,